10η Αυγούστου: Το κίνημα δείχνει τη δύναμη του, η Παλαιστινιακή Αντίσταση θέτει τους στόχους του

Στη προχθεσινή πολυσέλιδη εβδομαδιαία της έκδοση, η ευρείας κυκλοφορίας εφημερίδα Γιεντιότ Αχαρονότ χαρακτήρισε τη σημερινή Αθήνα ως έναν «χαμένο παράδεισο» για τον Ισραηλινό επισκέπτη. «Η άλλοτε αγαπημένη πόλη που άνοιγε την καρδιά της στον Ισραηλινό επισκέπτη τώρα του δείχνει το θυμωμένο της πρόσωπο», έγραφε το δημοσίευμα, απαριθμώντας περιστατικά «βίας» κατά Ισραηλινών που ταξιδεύουν στην Ελλάδα.

Δεν χρειάζεται να υιοθετήσει κανείς την οπτική του άρθρου για να καταλάβει ότι κάτι έχει αλλάξει. Η εικόνα της Ελλάδας ως φιλόξενου, πολιτικά «ουδέτερου» προορισμού για τους πολίτες ενός κράτους που συντελεί γενοκτονία, έχει υποστεί ρήγμα. Και αυτό το ρήγμα δεν το προκάλεσε κάποια κυβερνητική πρωτοβουλία, αλλά οι ίδιες οι κοινωνικές δυνάμεις που εδώ και μήνες κινητοποιούνται ενάντια στην καταστροφή της Γάζας.

Η 10η Αυγούστου αποτελεί πια ημερομηνία σταθμό, όχι επειδή κάποια κεντρική ηγεσία το επέλεξε, αλλά γιατί συνέβη κάτι που μέχρι τώρα θεωρούνταν αδύνατο. Για δεκαετίες επικρατούσε στην Ελλάδα ο άγραφος νόμος ότι τον Αύγουστο, και ιδιαίτερα στα ιερά «μπάνια του λαού», οι δρόμοι αδειάζουν από διαδηλώσεις. Η πολιτική «επέστρεφε» στη χώρα μαζί με τη ΔΕΘ και την παρουσίαση του εκάστοτε κυβερνητικού προγράμματος για την ερχόμενη σχολική χρονιά. Η ιδέα να οργανωθούν κινητοποιήσεις σε τουριστικούς προορισμούς θεωρούνταν επίσης ταμπού και δαιμονοποιούνταν ως μία κίνηση που θα έπληττε την βαριά «βιομηχανία» της χώρας. Η συναίνεση αυτή έμοιαζε να απλώνεται σε όλο το πολιτικό φάσμα: είτε από δήθεν «εργατικές-αριστερές» αιτιολογήσεις για πιθανές απώλειες δουλειών είτε από την κλασσική δεξιά δουλοπρέπεια, είτε από την ανάγκη των πολλών να κάνουν ένα αναγκαίο διάλλειμα σε ένα καλοκαίρι που γίνεται ολοένα και πιο μικρό.

Χτες, όμως, οι κανόνες αυτοί κατέρρευσαν. Σε περισσότερα από εκατό σημεία της χώρας, από τα μεγάλα αστικά κέντρα μέχρι τις πιο μικρές νησιωτικές κοινότητες, πραγματοποιήθηκαν συγκεντρώσεις και πορείες για την Παλαιστίνη. Μάθαμε ξανά που βρίσκονται τα διάφορα νησιά της χώρας, βλέποντας τις ανανεώσεις των χαρτών με τις κινητοποιήσεις που μοιραζόταν το MarchtoGaza. Οργανώθηκαν συγκεντρώσεις - όχι μόνο στα πιο απίθανα μέρη, λχ. στην παραλία της Τρυπητής, στο νοτιότερο σημείο της Ευρώπης- αλλά μάλλον και με τους πιο απίθανους τρόπους:

καΐκια με σημαίες, πεζοπορίες σε βουνά, μοτοπορείες σε τουριστικούς προορισμούς.

Η έκταση και η αποκέντρωση αυτής της κινητοποίησης δεν ήταν έργο κανενός κομματικού ή συνδικαλιστικού μηχανισμού αλλά μία εμφάνιση αυτού που ονομάζουμε κοινωνικό κίνημα και το οποίο για χρόνια μοιάζει μουδιασμένο στην χώρα. Εμφανίζεται σποράδικα και με ξεσπάσματά - πχ στις κινητοποίησεις για τα Τέμπη, τη Νέα Σμύρνη ή την απεργία πείνας του Δημήτρη Κουφαντίνα - αλλά δύσκολα φαίνεται να πυκνώνει τις γραμμές του σε μέλη και σε χρονική διάρκεια. Οι κινητοποιήσεις της 10η Αυγούστου ήταν πρωτοβουλίες που γεννήθηκαν από τα κάτω, τροφοδοτήθηκαν από το κάλεσμα του March to Gaza Greece, του BDS Greece και της Παλαιστινιακής Παροικίας Ελλάδος, και πήραν σάρκα και οστά μέσα από τοπικά δίκτυα και ανεξάρτητες συλλογικότητες. Το πιο σημαντικό, όμως, είναι ότι ανέτρεψαν την εικόνα μιας χώρας απομακρυσμένης από τις συγκρούσεις της Μέσης Ανατολής και έδειξαν πως η κοινωνική αλληλεγγύη μπορεί να μεταφραστεί σε πολιτική πίεση.

Αυτή η πίεση δεν εκδηλώνεται μόνο στις πλατείες. Οι κυβερνήσεις της Ευρωπαϊκής Ένωσης, ακόμη και οι πιο φιλικές προς το Ισραήλ, αναγκάζονται πλέον να εκδίδουν δηλώσεις καταδίκης για την επέκταση των στρατιωτικών επιχειρήσεων στη Γάζα. Όμως, όσο οι λέξεις δεν συνοδεύονται από πράξεις –όπως η διακοπή στρατιωτικής συνεργασίας, το εμπάργκο όπλων ή η αναστολή συμφωνιών– οι δηλώσεις λειτουργούν ως άλλοθι συνενοχής. Η ελληνική κυβέρνηση είναι υπόδειγμα αυτής της διπλής γλώσσας: την ίδια στιγμή που ο πρωθυπουργός ανακοινώνει τη ρίψη μερικών τόνων τροφίμων από αεροπλάνα, οργανώνει την αγορά στρατιωτικών συστημάτων από το ίδιο κράτος που ευθύνεται για την πείνα και την καταστροφή.

Η μαζικότητα και η διάχυση της κινητοποίησης της 10ης Αυγούστου δείχνουν ότι υπάρχει ένα πολιτικό δυναμικό ικανό όχι μόνο να διαδηλώνει, αλλά να ανατρέπει κανονικότητες. **Το κρίσιμο ερώτημα είναι αν αυτό το δυναμικό μπορεί να αποκτήσει διάρκεια και συντονισμό, να μετατραπεί από αυθόρμητη ηθική αγανάκτηση σε μαχητική πολιτική στρατηγική.**

Η Παλαιστίνη στα όρια.

Την ίδια στιγμή, στην Παλαιστίνη, η κατάσταση βαδίζει σε ένα οριακό σημείο. Η δημόσια απόφαση του Νετανιάχου να προχωρήσει σε κατάληψη της πόλης της Γάζας μοιάζει με το τελικό στάδιο ενός σχεδίου εθνοκάθαρσης, μια «τελική λύση» για τη μόνιμη εξάλειψη της παλαιστινιακής παρουσίας στην περιοχή. Το αισιόδοξο σενάριο θα ήταν αυτό το σχέδιο να αποτύχει, είτε από την εσωτερική φθορά του Ισραηλινού στρατού, είτε από την κατάρρευση του αφηγήματος περί «πολέμου για την απελευθέρωση των ομήρων» – αφήγημα που πλέον καταρρέει και μέσα στο ίδιο το Ισραήλ, ακόμη και ανάμεσα στις οικογένειες των ομήρων οι οποίες σιγά σιγά καταλαβαίνουν ότι η κυβέρνηση Νετανιάχου τους χρησιμοποιεί από την αρχή. Ωστόσο, η πιθανότητα υλοποίησης αυτού του σχεδίου παραμένει και δεν υπάρχει περιθώριο αυταπάτης.

Η προετοιμασία για το χειρότερο απαιτεί να συνεχίσουμε την πολιτική πίεση από τα κάτω, συντονισμένα και μαζικά, σε κάθε κοινωνία που μπορεί να λειτουργήσει ως ανάχωμα στη γενοκτονία. Απαιτεί επίσης να βρεθούν τρόποι ώστε τα διεθνή κινήματα να πλησιάσουν τη Γάζα σε

υλικό επίπεδο, να επιχειρήσουν να σπάσουν τον αποκλεισμό, όπως σχεδιάζει να κάνει το **Global Sumud Flotilla**. Και, πάνω από όλα, απαιτεί να ακούμε και να υιοθετούμε τις θέσεις της παλαιστινιακής αντίστασης – όχι ως ρομαντικό σύμβολο, αλλά ως πολιτική γραμμή που αναγνωρίζει στους ίδιους τους Παλαιστινίους το δικαίωμα να καθορίζουν την τύχη τους.

Σε αυτό το σημείο η κριτική στρέφεται και προς τμήματα της ευρωπαϊκής Αριστεράς που δηλώνουν ότι είναι με την Παλαιστίνη, αλλά δεν θέλουν να ακούν τι λένε οι ίδιοι οι Παλαιστίνιοι όπως για παράδειγμα η ηγεσία της γερμανικής αριστεράς. Χαρακτηριστικό παράδειγμα, η στάση της ηγεσίας του Die Linke που σε πολλές περιπτώσεις επιχειρεί να ελέγξει τις πιο ριζοσπαστικές δράσεις και φωνές στο εσωτερικό του κόμματος ή να μην παρέχει πολιτική στήριξη σε πολιτικά γεγονότα που δέχονται την αναίτια αστυνομική καταστολή. Μία σαφής μερίδα της ευρύτερης ευρωπαικής αριστερής φαίνεται να υποφέρει από το σύνδρομο της επιλεκτικής αλληλεγγύης, που αποδέχεται μόνο μια «ακίνδυνη» εκδοχή του παλαιστινιακού κράτους και που στην πραγματικότητα δεν είναι αλληλεγγύη αλλά υποταγή στις κόκκινες γραμμές των ισχυρών. **Όταν η ίδια η παλαιστινιακή αντίσταση θέτει ως προϋπόθεση της ειρήνης την αποχώρηση της κατοχής, την επιστροφή των προσφύγων και την πλήρη κυριαρχία, το καθήκον μας δεν είναι να «διορθώσουμε» αυτές τις θέσεις για να γίνουν πιο αποδεκτές στη Δύση, αλλά να τις υποστηρίξουμε ανοιχτά.**

Αντίστοιχα, πρέπει να συγκρουστούμε με το αφήγημα του Ισραήλ, που αναπαράγεται και στη Δύση, και μιλά για μια αποστρατιωτικοποιημένη «Παλαιστίνη» υπό μόνιμη επιτήρηση, χωρίς πραγματική κυριαρχία, χωρίς δικαίωμα επιστροφής, χωρίς να έχει δικαίωμα στην ίδια την άμυνά της. Η ρητορική αυτή είναι η λογική της αποικιοκρατίας που ντύνεται με τα ρούχα της «ασφάλειας» και του «ρεαλισμού». Τους τελευταίους μήνες το Ισραήλ φαίνεται να χάνει τη μάχη της διεθνούς αφήγησης, και προσπαθεί να ταυτίσει την ίδια του την υπόσταση με την εβραϊκή ταυτότητα συνολικά, ώστε κάθε κριτική να εμφανίζεται ως αντισημιτισμός. Εδώ είναι που δημιουργείται για εμάς η υποχρέωση να αναδείξουμε (με μεγαλύτερη ένταση και προς όφελος του παλαιστινιακού λαού) την σημασία του αντισιωνισμού. Απαιτείται η σαφής διάκριση ανάμεσα στον εβραϊσμό –ως θρησκεία, ταυτότητα, ιστορία και πολιτισμό– και στο κράτος του Ισραήλ, που αποτελεί αποικιοκρατικό, στρατοκρατικό, αντιδημοκρατικό και γενοκτονικό μόρφωμα. **Τίποτα δεν τροφοδοτεί περισσότερο τον πραγματικό αντισημιτισμό από την επιμονή να παρουσιάζεται το Ισραήλ ως αποκλειστικός εκπρόσωπος της εβραϊκότητας.**

Η γραμμή των Παλαιστινιακών οργανώσεων, η γραμμή μας.

Η λύση της παλαιστινιακής υπόθεσης δεν μπορεί να προκύψει από «ανθρωπιστικές πρωτοβουλίες» που αφήνουν άθικτη την κατοχή. Δεν μπορεί να είναι μια νησίδα χωρίς όπλα και στρατό, ελεγχόμενη από αυτούς που την κατέστρεψαν. Η λύση είναι η ίδρυση ενός πλήρως κυρίαρχου παλαιστινιακού κράτους που θα περιλαμβάνει τις πολιτικές δυνάμεις της αντίστασης ως νόμιμους εκπροσώπους, θα διεκδικεί αποζημιώσεις για δεκαετίες κατοχής και θα κατοχυρώνει το δικαίωμα επιστροφής όλων των προσφύγων. Η διεθνής αλληλεγγύη οφείλει να αναγνωρίζει αυτά τα αιτήματα ως

αδιαπραγμάτευτα, αντί να τα παραμερίζει για χάρη ενός «ρεαλισμού» που στην πράξη εξυπηρετεί την αποικιοκρατία.

Η κοινή δήλωση οργανώσεων όπως η Χαμάς, η Ισλαμική Τζιχάντ, το Λαϊκό και το Δημοκρατικό Μέτωπο για την Απελευθέρωση της Παλαιστίνης σκιαγραφεί ξεκάθαρα το πολιτικό σχέδιο που πρέπει να στηρίξουμε. Χαιρετούν τη σταθερότητα και την αντοχή του λαού της Γάζας απέναντι σε έναν ασύμμετρο πόλεμο, υπογραμμίζουν την ανάγκη άμεσης κατάπαυσης του πυρός χωρίς όρους που υπονομεύουν το δικαίωμα στη ζωή, απαιτούν πλήρη αποχώρηση των δυνάμεων κατοχής, άνοιγμα των περασμάτων και έναρξη ανοικοδόμησης. Επιμένουν στη διεθνή αναγνώριση ενός πλήρως κυρίαρχου παλαιστινιακού κράτους με πρωτεύουσα την Ιερουσαλήμ και στο δικαίωμα επιστροφής των προσφύγων. Τονίζουν ότι η αντίσταση, σε όλες τις μορφές της, **είναι θεμελιώδες και νόμιμο δικαίωμα απέναντι στην κατοχή, και ότι η πολιτική λύση πρέπει να περιλαμβάνει όλες τις παλαιστινιακές δυνάμεις, χωρίς αποκλεισμούς.**

Η Γάζα σήμερα είναι ο καθρέφτης της ηθικής στάθμης της ανθρωπότητας. Η μάχη που δίνεται εκεί δεν είναι μόνο για ένα κομμάτι γης, αλλά για το αν ο 21ος αιώνας θα είναι ο αιώνας της συνέχισης της αποικιοκρατίας με νέα μέσα ή της απελευθέρωσης λαών που επί δεκαετίες στερήθηκαν τα βασικά τους δικαιώματα. Αυτός ο αγώνας θέλει πίεση, σχέδιο και δράση μέχρι η Παλαιστίνη να είναι ελεύθερη. Θέλει όμως και την πίστη στις δυνάμεις μας:

Η Ιστορία δεν θυμάται τις μέρες που κοιμηθήκαμε ήσυχοι. Θυμάται τις στιγμές που μια κοινωνία αρνήθηκε να μείνει θεατής. Στις 10 Αυγούστου, δείξαμε τον θύμο και την αξιοπρέπεια στα πρόσωπα μας.